

Fagudvalgsformændene mener!

Aase Lomholt
Thomsen

Jytte
Lund

Leon
Aktor

Fremmedsprogsundervisning uden lektier!

– Hvad tænker de dog på?

En ung lærer ansat på en skole på Vesterbro i København fortalte for nylig at hun elsker at være fransklærer. Eleverne – især nybegynderne i 5. og 6. klasse – er vældig motiverede, ivrige, nysgerrige og fulde af gå-på-mod. Det samme oplever hendes kolleger i tysk og engelsk, fortalte hun. De har dog et alvorligt problem der gør hende bekymret. Skolen har vedtaget en nullektiepolitik som helt konkret betyder at lærerne ikke må give eleverne lektier for, og forbudt gælder på alle klassetrin og i alle fag. Al elevforberedelse skal som udgangspunkt klares på skolen. Hvis en elev alligevel gerne vil øve sig hjemme, er det noget vedkommende selv vælger. Den unge lærers bekymring handler om at hun anser det for ret håbløst at eleverne i det lange løb kan lære alt det de skal inden for den givne timeramme. De allerdygtigste og velstimulerede elever er hun mindre bekymrede for, de skal nok lære det der kræves, men de 'almindelige' og ikke så dygtige elever frygter hun får svært ved følge med.

Vi kan sagtens forstå vor unge kollegas bekymring. Alle med forstand på fremmedsprogsundervisning ved at gentagelser og stadig genbrug af det én gang tillærte er helt centralt i opbygningen af et aktivt og brugbart fremmedsprog, og at det giver god mening ind imellem at kunne træne uforstyrret for sig selv. Det er også en kendt sag at fremmedsprogsundervisning foregår bedst i

Foto: Randen Pederson

koncentriske cirkler således at eleverne jævnlige vender tilbage til tidligere stof, men nu i nye sammenhænge og på et højere niveau. Tallet i især fransk og tysk er så begrænset at tempoet nødvendigvis må være ret højt. Hertil kommer de evindelige aflysninger af undervisningen pga. fordybelsesuger, ekskursioner, lejrskoler, praktikforløb og meget mere.

Faktisk gennemføres en anseelig procentdel af den planlagte fremmedsprogsundervisning slet ikke. Alene derfor er det nødvendigt at læreren kan give eleverne lektier for.

Men den væsentligste grund til at lektier må være en nødvendig og integreret del af fremmedsprogsundervisningen, er at elevernes måde at lære på er så individuelt forskellig. Derfor kan man faktisk godt lidt provokerende og højstemt sige at lektier er en demokratisk rettighed! I timer hvor tempoet er højt, kan det være træls ikke at være så hurtig og have

brug for god tid og mange gentagelser. I timer hvor tempoet er langsomt, kan det være kedeligt selv at være kvik og hurtig. Ved ikke at give eleverne lektier fratager man de langsomme elever en mulighed for at følge med de andre, og man sætter dem på en næsten uløselig opgave. Til gengæld må kravet til lektierne være at de er meningsfulde, varierede og fleksible. Det er ligeledes vigtigt at læreren medtænker den faglige spredning blandt eleverne og derfor ikke kræver den samme lektiepræstation af alle elever. Nogle elever når det hele; andre når så meget de kan. Den vigtige oplevelse hos hver enkelt elev bør være at "jeg har gjort det så godt jeg kunne".

Det er for uprofessionelt og uambitiøst af skoleledelsen at overlade det til eleverne at vurdere hvad de vil arbejde med hjemme. Det er også uærligt og fejlt. Det smager alt for meget af tidligere tiders lumske 'ansvar for egen læring'. Ansvaret skal selvfølgelig ligge hos læreren som jo både har overblikket over det samlede undervisningsforløb og kendskabet til hver enkelt elev og derfor kan dosere omfanget og indholdet af det nødvendige hjemmearbejde. Og som det fremgår af indledningen, er der intet vor unge kollega hellere vil end at påtage sig ansvaret, men som det er nu, må hun nøjes med nærmest i smug at hviske eleverne gode råd i ørerne om hvad de med fordel kunne gøre hjemme.